

Kapitola 1.

Mikayla

Mikayla Stevensová je zlatá.

Takhle to slečna Annette vždycky říkala, ale dnes večer to platilo doslova. Měla na sobě zlatý trikot a tmavou kůži měla poprášenou zlatými třpytkami – pokaždé když se dotkla obličej, trocha třpytek jí ulpěla na ruce. Zadívala se na svůj odraz v zrcadle a napadlo ji, že připomíná jednu z postaviček, které zdobí poháry pro vítěze.

Na Drexton chodí jen zlaté dívky, opakovala si. Když jí ale pohled sklouzl z obličej dolů na její postavu, zarazila se a začala si vyjmenovávat své nedokonalosti: Nejsem dost vysoká. Nemám dost dlouhé nohy. Nemám dost úzký pas. *Narovnej se*, nakázala by slečna Annette. *Nohy k sobě*.

Přinutila se stoupnout si rovně a usmát se. Tak, jak to měla nacvičené. Vítězný úsměv.

Nedaleko od Mikayly se u tyče rozcvičovala její spolužačka Sára. Ta byla o několik centimetrů vyšší, samá ruka, samá noha a štíhlá jako proutek. Měla na sobě třpytivě zelený trikot a blondaté vlasy si stáhla do utaženého drdolu. Na druhém konci místnosti si hlouček osmiletých a devítiletých žáků Taneční skupiny Filigree nacvičoval skupinové číslo.

V sólové kategorii soutěžily jen Sára s Mikaylou.

Přípravná místnost byla hlučná a plná tanečníků z celého kraje – od malých dětí až po náctileté. Někteří na sobě měli jednoduché trikoty, jiní daleko zdobenější kostýmy (těm Mikayla záviděla, ačkoliv slečna Annette vždycky říkala, že odvádějí pozornost od talentu). Všichni čekali, až přijdou na řadu. Transparent nade dveřmi hlásal MISTROVSTVÍ SEVERO-VÝCHODNÍ DIVIZE.

„Pět minut, děvčata,“ zavolala slečna Annette a povytáhla si parádní svetr s logem taneční školy. Sára vystoupí jako první a Mikayla hned po ní.

Najednou ji zachvátila panika. To se jí stávalo pokaždé, když měla vystoupit. Žaludek se jí nervózně zavrtil. Zнала svou sestavu i pozpátku, každý pohyb, každý tón hudby, takže by to mělo být perfektní.

Musí to být perfektní.

„*Tanečnice z Filigree,*“ zatrylkoval hlas z reproduktoru. „*Sára Olbrightová a Mikayla Stevensová.*“

Všichni v místnosti se opět soustředili, slečna Annette rozhodně tleskla a hnala Mikaylu se Sárou chodbou k jevišti.

„Hodně štěstí, Sáro,“ popřála jí Mikayla.

„Sára se jen pousmála. „Já štěstí nepotřebuju,“ řekla, když mířily do potměšlého zákulisí. Mikayla už chtěla vzít za

kliku, když vtom ji slečna Annette vzala za rameno a otočila k sobě.

„Nechci stříbro,“ řekla příkře. „A nechci ani bronz. Takže co chci?“

„Zlato,“ odpověděla Mikayla.

Slečna Annette se usmála a odhalila nepřirozeně bílé zuby. „Přesně tak.“ Narovнала se a trochu Mikaylu popostrčila. „Vím, že mě nezklameš.“

Mikayla polkla a přikývla, zatímco si slečna Annette spěchala sednout do hlediště.

Potom Mikayla nahlédla za oponu a uviděla porotce u dlouhého stolu, vedle nich poháry a pod nimi peněžní odměny v úhledných obálkách. Ona potřebovala vyhrát. Potřebovala vyhrát kvůli rodičům.

Za porotci sedělo publikum tvořené masou příbuzných, přátel, trenérů a tanečníků, kteří již měli svá čísla za sebou a čekali na závěrečné vyhlášení. Mikaylina máma tam taky někde seděla a vše natáčela na iPad. Slečna Annette jim řekla, že někdy sedí v publiku i lovci talentů. Mikayla jednou viděla plakát, na kterém stálo: TANČI, JAKO BY SE NIKDO NEDÍVAL, ale slečna Annette se tomu vysmála, prý protože vždycky se někdo důležitý dívá.

Mikayle bušilo srdce. Zavřela oči a snažila se vyčistit si hlavu, ale jediné, co slyšela, byla slečna Annette a její *zlato, zlato, zlato*.

Skončilo další vystoupení, hudbu vystřídal potlesk a tři veselá děvčata ve stejných modrých kostýmech ruku v ruce odhopkala z jeviště.

Sára prošla za oponu, vydechla a zmizela na pódiu. Publi-

kum ztichlo, začala hrát hudba, Mikayla odehnala hlasy ve své hlavě a vzpamatovala se.

Byla další na řadě.

Kapitola 2.

Aria

Venku na chodníku se vytvořil stín.

Objevil se zčistajasna, schoulený ve tmě mezi dvěma pouličními lampami. Všichni byli uvnitř a sledovali dění na jevišti, takže nikdo neviděl, jak stín roste nebo jak se plní světlem. Nikdo neviděl ten náznak křídel nad jeho rameny. Nikdo neviděl, jak z něho vystoupila dvanáctiletá dívka s kudrnatými zrzavými vlasy a modrým náramkem. A nikdo neviděl, jak ta dívka říká svému stínu: „Dobrá práce,“ a jak poklepává nohou, dokud stín nezmizí.

Nikdo sice neviděl, jak Aria vystoupila na svět, ale byla tu. Potřetí na novém místě.

Potřetí a naposledy.

Aria se zachvěla vzrušením. Už jen jedna dívka, už jen jedna mise a ona si konečně vyslouží svá křídla. A pak ... Aria vlastně nevěděla, co se stane pak.

Ale jedno po druhém.

Vydechla a žasla nad tím, jak před ní její dech vykouzlil oblaček. Natáhla k němu ruku, ale rozplynul se ještě dřív, než se ho vůbec dotkla. Divné.

Bylo mnohem chladněji než na tom minulém místě. Otrásla se a přitáhla si kabát těsněji k sobě. Najednou si uvědomila, že vlastně má na sobě kabát! A také džíny, svetr a hnědé kozačky, které co nevidět obarvila na hezký odstín fialové, a usmála se.

V dálce se jí naskytl krásný výhled: shluk vysokých útlých budov, které se natahovaly k obloze. *Velkoměsto*. Aria nikdy v takovém městě nebyla a těšila se, až ho prozkoumá.

Potom uslyšela hudbu vycházející z budovy napravo a otočila se. Na ceduli před vchodem bylo napsáno, že se uvnitř koná Mistrovství severovýchodní divize – ať už to bylo cokoliv. Aria zamířila ke dveřím. Cítila totiž v kostech, že přesně tam má jít.

Ve vstupní hale bylo plno zvláště oblečených chlapců a děvčat, kteří pobíhali sem a tam, ale nikdo z nich nebyl označený modrým kouřem, po kterém Aria pátrala. Všude byly vidět třpytky, líčidla a tyl, ale modrý kouř nikde.

Hudba vycházela ze sálu, a tak Aria potichu otevřela dveře a protáhla se dovnitř. Bylo tam hrozně moc lidí. Tolik, že se začínala obávat, jestli vůbec najde toho, koho hledá. Někteří seděli v hledišti v kostýmech, jiní v normálním oblečení – a na jevišti právě tančila blondátá dívka v zeleném trikotu. Byla vysoká a štíhlá a její pohyby byly nacvičeně elegantní. Aria pozorovala, jak po celém jevišti skáče, padá a točí se až do závěrečné pózy na jednom kolenu. Publikum tleskalo a Aria se přidala, přitom zkoumala místnost ve snaze zachytit náznak

modrého kouře. Nic. Dívka na jevišti se uklonila a vypadala, že je se sebou spokojená. Pak odběhla do zákulisí. V první řadě sedělo několik porotců, kteří teď něco škrábali do svých poznámek.

Potom hlediště opět utichlo. Arii sklouzl pohled opět na jeviště a vtom ji uviděla.

Bylo to hezké děvče. Měla tmavou kůži pokrytou zlatými třpytivými lícidly a vlasy stažené do drdolu ovázaného zlatou stuhou. Byla oblečená do třpytivě zlatého trikotu s jednoduchou zlatou sukénkou, a tak pod světly v sále zářila od hlavy až k patě.

Jediné, co k ní neladilo, byla stuha modrého kouře, která jí kroužila kolem ramen.

Jakmile ji Aria uviděla, zbystřila. To je ona! Této dívce má pomoci. Naposledy.

Nikdo jiný v sále onen modrý kouř vidět nemohl. Aria ale ano, jasně a zřetelně. Měl stejnou barvu jako její náramek. Přejela po něm prsty a nahmatala poslední prázdný kroužek, který čekal na pířko.

Aria se usmála a světlo nad tanečnicí se o něco více rozzářilo.

Dívka zaujala pózu, ohnula se dozadu jako květina a tak hluboko, až si Aria myslela, že ztratí rovnováhu. Ona ji ale neztratila. Dokonce i její kouř se kolem ní točil s jistou noblesou.

Začala hrát hudba a dívka se dala do tance.

Měla drobnou postavu, ale když tančila, zaplnila celé jeviště. Aria ji pozorně sledovala, ohromená jejím talentem. Bylo na ní něco okouzlujícího – to, jak se pohybovala, jako by splývala s hudbou. Aria si musela připomínat, že onen modrý kouř není součástí tance, že jej tvoří něco z dívčina života.

Ale co?

Tvář tanečnice halila maska klidu, ale v jednu chvíli – na zlomek vteřiny – dívka zavřela oči a na rty se jí vkradl malý nenápadný úsměv. V ten moment se její kouř ztenčil. Byl to ale opravdu jen okamžik, pohřbený kdesi uprostřed sestavy. Když se zastavila, zakloněná ve stejné pozici, v jaké začínala, její kouř byl hustší než dřív.

Dav tleskal, porotci zapisovali, a když se dívka usmála znovu, byl to jiný úsměv. Upjatý, nacvičený úsměv. Zmizela v zákulisí a Aria se vydala za ní. Nemohla zrovna vyběhnout na jeviště, a tak se přikrčila a prostě šla, přitahována k dívce, jako by mezi nimi bylo neviditelné lano.

Zahnula za roh a našla ji, jak se sklíčeně opírá o zeď. Už nevypadala jako ta tanečnice na pódiu, ta byla hrdá, sebevědomá a jistá. Tahle dívka vypadala zkroušeně.

„Mikaylo,“ zvolala žena, která měla stejně tmavou pleť jako děvče (až na ty třpytky) a stejné hnědé oči. Aria si domyslela, že to bude její máma. „Byla jsi báječná!“

Mikayla, pomyslela si Aria. To je hezké jméno.

Dívka vzhlédla, ale neusmívala se. „Vynechala jsem jednu otočku,“ špitla.

„Jakou?“

„Na konci. Měla jsem udělat čtyři, ale byly jen tři.“

„Toho si nikdo nevšiml.“

„Já ano.“ Mikayle se do očí hrnuly slzy. Její máma ale jen zamlaskala a tlačila ji zpátky do sálu.

„Hele,“ prohodila Aria, když ji mýjela, „byla jsi fakt skvělá.“

Mikayla ji obdařila tím stejným prázdným úsměvem. Řekla *díky*, ale Aria měla pocit, že ji vlastně vůbec neposlouchala,

jako by byla myšlenkami někde úplně jinde. Aria šla za ní zpět do sálu.

Ostatní tanečníci byli dobří, někteří dokonce velmi dobří, ale nikdo se nemohl vyrovnat dívce ve zlatém trikotu. Aria proto nebyla překvapená, že vyhrála svou kategorii. Blondátá dívka obsadila druhé místo.

Když si šla Mikayla Stevensová (vyvolali její celé jméno) převzít pohár a peněžní odměnu, její kouř opět o něco více ztěžknul. Aria z toho byla zmatená. Vždyť vyhrála, tak co ji tak rozrušilo? Aria zamžourala na kouř, jako by čekala, že v něm všechny problémy uvidí, ale viděla jen zlatou Mikaylu v modré mlze.